

Arrest

nr. 152 322 van 11 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 november 1984 geboren in Meknes, Marokko. U bent een sjjiitische moslim van Arabische origine. U woonde samen met uw ouders tot de leeftijd van drie jaar in Marokko, waar uw vader hertrouwd was met een Marokkaanse vrouw. U heeft nog twee jaar in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven en bent rond uw vijfde levensjaar naar Basra verhuisd. U heeft twee broers en twee zussen. Uw beide broers zijn geestesziek en wonen in Syrië, uw zussen verblijven in Koeweit. In 2003 is uw vader overleden. U vatte uw universitaire studies vertaler-tolk Engels-Arabisch aan in Basra in het schooljaar 2002-2003 aan de faculteit letteren. In 2004 werd u door één van uw professoren, dokter Juliana Dawood, benaderd met de vraag om voor haar te werken. U en nog twee andere studenten werden ingeschakeld om enquêtes af te nemen van medestudenten over de komende verkiezingen, vrouwenrechten en dergelijke meer. U nam deel aan de

congressen georganiseerd door de vrouwenrechtenorganisatie opgericht door Juliana tijdens dewelke u de opdracht kreeg verslag te maken. U overhandigde erna de nota's aan Juliana die er artikels over schreef en publiceerde in de krant Al Akhbar. U mocht sporadisch ook een artikel schrijven. Het laatste artikel dateert van 2005. Erna verkocht u uw artikels aan (A.K.e.S.). U wist niet of en waar hij deze geschriften liet publiceren. Tijdens de laatste examens in juni 2006 werd u verschillende keren telefonisch bedreigd. Omwille van deze dreigementen zou dokter Juliana Dawood besloten hebben u naar Syrië te sturen, waar u een enquête moest afnemen van Iraakse vluchtelingenvrouwen in Syrië en er vervolgens een artikel over schrijven. In augustus 2006 werd uw zus op de terugweg van haar werk naar huis beschoten door onbekenden. U denkt dat de belagers u met haar verwisselden.

U heeft Irak verlaten in september 2006 samen met uw zus en uw broer. Uw moeder ging naar familie in afwisselend Bagdad en Najaf. Na een paar maanden vervoegde ze u in Syrië. In de periode 2006 tot 2010 ging alles goed. U had een verblijfskaart en kon deze probleemloos verlengen. U werkte in een internetcafé. In juni of juli 2010 werd u echter in het gebouw van de Syrische mukhabaraat (inlichtingendienst) geconvoceerd. Er werd u gevraagd of u in Irak als tolk werkte voor de Amerikanen. Er werd u medegedeeld dat men u zou herconvoceren. U kreeg een telefonische bedreiging. De buurjongen die u en uw moeder hielp met de dagdagelijkse beslommeringen verdween enige tijd later. Na de verdwijning van de jongen werd u nogmaals opgebeld en er werd u meegedeeld dat de jongen in handen van de bellers was. U ging naar de moeder van de jongen en raadde haar aan naar de politie te gaan. U had immers het telefoonnummer. Jullie gingen samen naar de politie die jullie doorverwees naar de rechtbank. Eind maart 2011 werd uw verblijfsdocument afgenomen omdat er een onderzoek naar u lopende was. U werd opgeroepen op de 'Palestina afdeling' van de mukhabaraat. Daar werd u gezegd dat er een rapport door een Iraakees tegen u ingediend was. In dit rapport werd u ervan beschuldigd met de Amerikanen samengewerkt te hebben. Tolken hadden volgens hem geen recht op binnenkomst in Syrië. Een tolk werd er immers van verdacht te spioneren. U mocht het land niet verlaten. U moest uw vingerafdruk op een papier zetten en u werd bedreigd door de medewerkers van de mukhabaraat. U werd een tiental keer geconvoceerd zowel door de mukhabaraat als door de veiligheidsdienst. Aangezien u dacht dat uw antwoorden niet overtuigend genoeg waren, vreest u terug in de gevangenis te belanden bij terugkeer naar Syrië. Een jongen die studeert in el Houza, een plaats voor religieuze studies, kwam u op een dag een dreigbrief van Badr overhandigen. Hij zou deze op het internet gevonden hebben. U vermoedde dat ook hij actief was bij Badr. In de brief stond dat de mensen vermeld in de brief, waaronder u, gedood moesten worden omdat ze verraders waren.

U heeft Syrië op 25 mei 2011 verlaten richting Turkije. Op 31 mei 2011 stapte u aan boord van een vrachtwagen. U kwam aan op 6 juni 2011 in België waar u de volgende dag, 7 juni 2011, asiel aanvraagde.

Na uw vertrek zijn de veiligheidsdiensten nog twee maal naar u komen vragen. U vernam dat het gebouw van de redactie van de krant Al Akhbar vernield werd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, een overlijdensakte van uw vader, een geboorteakte, een attest van het UNHCR, een diploma van uw baccalaureaat, een rijbewijs, twee aanbevelingsbrieven in verband met uw werk, een politierapport en vertaling, medische documenten, DHL enveloppe, vier foto's. U legt tevens een kopie neer van uw paspoort, het paspoort van uw moeder, verblijfsdocumenten van in Syrië, een woonstkaart, een trainingscertificaat, een dreigbrief, een artikel door u geschreven, voorpagina van de krant, een e-mail van Juliana Dawood, een brief in verband met uw naam.

Middels arrest 121.461 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u op 26 maart 2014 de status van vluchteling wegens een gebrek aan geloofwaardigheid wat betreft uw asielmotieven. Wat betreft de beoordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd u door het Commissariaat-generaal betekend op 28 mei 2014.

Middels arrest 138.461 van 6 februari 2015 argumenteert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat door het Commissariaat-generaal bijkomend onderzoek gevoerd moet worden naar de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

B. Motivering

Dient evenwel te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Wat betreft de inschatting van uw asielmotieven kan verwezen worden naar de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal, dewelke bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of

een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

U koppelde uw terugkeervrees aan het gevaar dat mensen actief in de media en journalisten nog steeds lopen in Basra (CGVS II p.2). U kan echter uw profiel als journaliste niet aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u voor onderzoek van uw professor Dokter Juliana Dawood enquêtes afnam van andere studenten en nota nam op congressen georganiseerd door de vrouwenorganisatie waar dokter Juliana Dawood voor werkte (CGVS II p.4). U had volgens uw verklaringen drie artikels gepubliceerd waarvan het laatste in 2005 (CGVS II p.13). Dit klemmt met de verklaringen van uw eerste gehoor waarin u aangaf tien artikels gepubliceerd te hebben (CGVS I p.7). Dat u de ene keer stelt dat u drie artikels publiceerde en de andere keer beweert dat dit tien artikels waren, is opmerkelijk.

Bovendien gebruikte u niet uw eigen naam, maar de naam 'A.e.R.' om uw geschriften te ondertekenen (CGVS II p.7). U deed dit preventief want u had vernomen dat journalisten in die periode problemen ondervonden en u wou dit vermijden (CGVS II p.7). U zelf had toen nog geen problemen gekend, zo zegt u. Dit is in strijd met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor waarin u verklaarde dat u pas nadat u tien artikelen geschreven had, besloot om niet meer onder uw eigen naam te publiceren aangezien u toen bedreigingen zou ontvangen hebben (CGVS I p.7). Dit betekent dat u initieel wel onder uw eigen naam zou gepubliceerd hebben en u hiervan afstapte nadat u bedreigd werd. Deze verklaringen komen niet overeen met de verklaringen afgelegd tijdens het bijkomende gehoor.

Bovendien wist u niet eens of uw artikels in Al Akhbar of in El Jenubiyah gepubliceerd werden (CGVS p.22). U verklaarde dat de krant initieel El Jenubiyah heette en later (al weet u niet wanneer) veranderde naar El Akhbar (CGVS II p.22). Tijdens het eerste gehoor vertelde u evenwel nog dat het omgekeerd was: de krant zou eerst Al Akhbar genoemd hebben en zou later haar naam veranderd hebben naar El Jenubiyah (CGVS I p.11). Uit objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt bovendien dat de krant El Jenubiyah pas in 2008 haar eerste publicatie uitbracht (zie infomap). Het is dus onmogelijk dat u voor deze krant artikels zou gepubliceerd hebben, aangezien u sinds 2005 niets meer gepubliceerd had.

In dit verband is het overigens bijzonder opmerkelijk dat u niet weet aan te geven in welke media (A.), de man waaraan u de meeste van uw artikels verkocht, uw stukken publiceerde. U weet het niet, zo zegt u (CGVS II p.13-14). U zou tevreden zijn geweest met het geld dat u hiervoor kreeg en waar uw artikel uiteindelijk door hem gepubliceerd werd, zou u niet geïnteresseerd hebben. Evenmin weet u onder welke naam ze werden uitgebracht en het zou u zelfs niet geïnteresseerd hebben of ze überhaupt ergens werden gepubliceerd. Dit alles is weinig geloofwaardig.

Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt over de artikels die u publiceerde, waar u ze publiceerde en onder welke naam u ze publiceerde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel als journaliste. Van iemand actief in de media mag verwacht worden dat deze eensluidende verklaringen over zijn activiteiten aflegt.

Verder blijkt u evenmin te weten of één van de andere journalisten van het blad problemen ondervonden had in het verleden (CGVS II p.6). Meer nog, u kende geen enkele naam van vaste medewerkers van de krant. Dit is zeer opmerkelijk voor uw profiel als zijnde journaliste bij de krant. U kwam nochtans geregeld op de redactie van de krant en u las de krant (CGVS II p.6). Verder is het zeer opmerkelijk dat u geen idee heeft van de oplage van de krant en dat u zelfs niet weet of deze krant een dagblad dan wel maandblad is (CGVS I p.11). Dat u van dit alles niet op de hoogte bent, roept wederom bijzonder grote vraagtekens op bij uw bewering dat u in deze krant publiceerde.

In dit verband is het tevens opmerkelijk dat u zich evenmin de naam van de vrouwenorganisatie kon herinneren waarvoor u werkzaam was (CGVS II p.2). Zelfs indien u ermee geconfronteerd wordt dat u zelf een attest voorlegt van deze organisatie waarin gesteld wordt dat u er een actief lid van bent, herinnert u zich de naam ervan niet en stelt u zelfs: "Ik heb niets daarmee te maken" (CGVS I p.12). Ook dit drukt een weinig diepgaand engagement uit en roept verdere vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Uit voorgaande kan dan ook geconcludeerd worden dat u uw profiel als journaliste niet aannemelijk gemaakt hebt. Aangezien uw problemen zouden zijn ontstaan tengevolge uw engagement als journalist en medewerker van de organisatie van mevrouw Dawood, doet deze vaststelling eveneens de grootste vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven.

Wat de door u aangehaalde asielmotieven betreft, dient verder op het volgende te worden gewezen. Zo is het opvallend dat dokter Juliana Dawood, de hoofdredactrice bij het blad en de spilfiguur van de vrouwenorganisatie, blijkbaar wel onder haar eigen naam publiceerde (CGVS II p.7). Gevraagd of zij ooit problemen ondervonden had, moest u (wederom) het antwoord schuldig blijven (CGVS I p.11, CGVS II p.3). U had het nooit gevraagd en ze had het nooit gezegd (CGVS II p.3). Dit is zeer opmerkelijk.

Doorheen het interview verklaarde u dat 'jullie' gezien werden als mensen die samenwerken met de bezetters. De congressen die georganiseerd werden vonden plaats in openbare plaatsen en werden

door buitenlandse troepen bewaakt. Het feit daar aanwezig te zijn en Engels te spreken was al voldoende om iemand collaboratie met de bezetters in de schoenen te schuiven, zo zegt u. Het ging hier niet enkel over u, maar over al de mensen die er werkten en de studenten Engels (CGVS II p.8). U kon echter vreemd genoeg geen andere persoon noemen die omwille van de deelname aan de congressen eveneens bedreigd werden (CGVS II p.9). U haalde initieel twee namen aan, namelijk (H.) en (D.). Uiteindelijk bleek dat u niet wist of deze twee personen al dan niet bedreigd werden. U gaf aan dat in het algemeen iedereen die herkend werd, werd bedreigd (CGVS II p.9). Gepolst naar eventuele problemen die uw medestudenten nog gekend hadden, antwoordde u dat u afgestudeerd was en vertrokken naar Syrië; u had geen contact meer met hen en wist dus niet of ze problemen ondervonden hadden of niet (CGVS II p.6). Een gegronde vrees voor vervolging tengevolge uw deelname aan deze enkele congressen maakt u dan ook geenszins aannemelijk, temeer uit het onderzoek van uw asielmotieven tal van ongeloofwaardige elementen moeten vastgesteld worden.

Verder verklaarde u in het eerste gehoor dat u telefonische dreigementen ontving in 2004, 2005 (CGVS I p.4). Dezelfde vraag werd u opnieuw gesteld in het tweede interview: dit keer zou u pas in juni 2006 dreigementen ontvangen hebben, meer bepaald tijdens de examenperiode (CGVS II p.7, p.8, p.9). Dat u uw dreigementen, de reden waarom u Irak verlaten heeft, niet eenduidig kan situeren in de tijd doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U haalde tijdens het tweede gehoor nog een incident aan dat in juni, juli of augustus 2006 zou plaatsgevonden hebben. De auto waar uw zus in zat zou beschoten zijn. Uw zus zou erg op u lijken en u vermoedde dat u het doelwit was. Moest men het daadwerkelijk op u gemunt hebben, kan men ervan uitgaan dat men u en uw zus niet zou verwisselen. Men wist immers waar u woonde, werkte en studeerde (CGVS II p.9). Ook dit aspect van uw asielrelaas is bijgevolg weinig geloofwaardig.

U legt bovendien nog een aantal tegenstrijdige verklaringen af over de contacten die u na uw vertrek uit Irak met dokter Juliana Dawood zou gehad hebben. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat dokter Juliana Dawood u in Syrië was komen bezoeken (CGVS I p.11). Tijdens het tweede gehoor zegt u evenwel dat jullie wel getracht hebben elkaar te ontmoeten maar dat u dokter Juliana niet gezien heeft in Syrië (CGVS II p.18-19). Dit zijn diametraal tegengestelde verklaringen over het feit of u haar al dan niet gezien zou hebben in Syrië. Tijdens het bijkomende interview verklaarde u dat u vernomen had dat ook zij door de mukhabaraat ondervraagd werd. U kende echter de details niet van dit onderzoek: u vreesde dat jullie gesprekken afgeluisterd werden en vroeg er dan ook niet naar (CGVS II p.3, p.19). Dit is opmerkelijk. U haalde nochtans aan dat u regelmatig contact had met de dame.

Dokter Juliana zou u eveneens informeren over de algemene omstandigheden in Basra voor media personeel. Het is in dat opzicht wel zeer opmerkelijk dat u er niet in slaagt een zicht te bieden op de activiteiten waar Dokter Juliana momenteel mee bezig is of op eventuele problemen die Dokter Juliana gehad zou hebben (CGVS II p.2, p.3). U wist verder niet of er medestudenten problemen gehad hebben, of andere journalisten werkzaam bij de krant en kon evenmin zeggen of er mensen omwille van deelname aan de congressen bedreigd werden (CGVS II p.6, p.9). U had er geen idee wie redactie bedreigde, noch wanneer die vernield werd (CGVS II p.10). Dat u over deze al deze zaken niet op de hoogte bent, mag verbazen.

U wist verder niet te vertellen of er dreigementen aan u gericht op de redactie toegekomen waren (CGVS II p.17). U heeft zich niet geïnformeerd of er zich nieuwe ontwikkelingen plaatsgevonden hadden in verband met uw probleem (CGVS II p.11). U bent met andere woorden niet alleen zeer slecht geïnformeerd over het lot van andere mensen met dezelfde achtergrond als u, maar tevens ook niet geïnteresseerd in de verdere ontwikkeling van uw probleem. Dit mag verbazen. Deze laconieke houding wat betreft de voortgang van het probleem, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees temeer u wel de mogelijkheid had u te informeren over verdere ontwikkelingen, maar u nagelaten heeft dit te doen.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet: uw identiteitskaart, uw paspoort, een geboorteakte tonen aan dat u de Iraakse nationaliteit hebt, een gegeven dat hier niet betwist wordt. Het paspoort van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, een rijbewijs, verblijfsdocumenten van in Syrië, DHL enveloppe, een woonstkaart, een trainingscertificaat, een diploma van uw baccalaureaat en de medische documenten werpen geen ander licht op de door u ingeroepen asielmotieven. Uit politierapport en vertaling kan niet afgeleid worden dat de ontvoering van de jongen in verband staat met uw problemen. De dreigbrief is slechts een kopie en heeft in dit opzicht een minimale bewijswaarde, temeer het stuk niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen.

Het artikel door u geschreven en de voorpagina van de krant is één van de drie door u geschreven artikels. Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen die ernstige twijfels oproepen bij de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel kan niet aangenomen worden dat dit ene stuk, dat onder een schuilnaam zou zijn gepubliceerd, de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven vermag te herstellen. Bij de twee aanbevelingsbrieven in verband met uw werk dient er toch aangestipt dat u zich niet de naam van de organisatie herinnert voor dewelke u naar Syrië zou gegaan zijn. De vier foto's

tonen aan dat u nota neemt tijdens het congres. U had eerder een passieve rol in de congressen. Het is in dat opzicht overigens niet aannemelijk dat u, die volledig achter de schermen werkte, gevisieerd zou worden en dokter Juliana en de andere leden buiten schot zouden gebleven zijn. De e-mail van Juliana Dawood en brief in verband met uw naam bevestigen dat u onder een andere naam schreef om anoniem te blijven.

Inzake het bewijs dat u in maart 2009 als vluchteling erkend werd door UNHCR dient te worden gesteld dat dit op prima facie basis gebeurde, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en hieraan geen toetsing van uw individuele asielmotieven voorafging. Ook dit stuk vermag aldus geen andere appreciatie van uw asielmotieven te rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans

gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag”*, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ondanks dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de mogelijkheid had bijkomend onderzoek te doen naar de asielmotieven na het vernietigingsarrest van de RvV, oordeelde het CGVS louter door te verwijzen naar eerdere beslissingen, zonder deze elementen te toetsen aan latere evoluties in België en het land van oorsprong. Verzoekster kan hiermee niet akkoord gaan. Zij ontwikkelde een uitgebreid netwerk in België, probeerde haar activiteiten inzake verslaggeving nieuw leven in te blazen en *“is dan ook niet opnieuw actief als verslaggeefster”*. Verzoekster heeft de duidelijke intentie geuit om dit voor te leggen aan het CGVS. Doordat zij niet opnieuw werd gehoord, heeft zij niet de kans gehad om haar motieven dienaangaande uiteen te zetten.

2.1.2. Verzoekster beroept zich aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de schending van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*.

Het CGVS beschikt duidelijk over andere informatie dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Uit het reisadvies van dit ministerie blijkt dat de situatie onveilig is. Wat men zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine. Het CGVS maakt zich er te gemakkelijk vanaf door te stellen dat er *“in de noordelijke provincies geen enkele gevaar is”*. IS is op enkele maanden doorgedrongen tot de *“deuren van Kaboel”* en heeft de tweede grootste stad van het Koerdisch autonoom gebied ingepalmd. Ontelbare mensen zijn op de vlucht.

Verzoekster betoogt dat de informatie van het CGVS verouderd is. Derhalve is er geen ernstig onderzoek gevoerd. Het CGVS verwijst wel naar informatie waaruit blijkt dat er anno 2013 geen probleem is doch deze informatie is niet gespecificeerd. Het blijkt niet duidelijk uit het dossier dat deze informatie actueel en dienstig is. Verzoekster wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het jegens haar gevelde vernietigingsarrest reeds oordeelde dat de informatie van het CGVS verouderd was en niet langer relevant. Het CGVS beperkt zich ertoe de reeds onvoldoende geachte argumenten te hernemen en schendt bijgevolg het gezag van gewijsde van het arrest van de RvV. De enige update die wordt toegevoegd is deze van UNHCR van 25 januari 2015 doch deze is eveneens niet langer relevant. Verzoekster verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoekster verwijt het CGVS voorts dat het niet antwoordde op de impliciete vraag van de RvV en

geen standpunt innam over de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 27 oktober 2014. Zij citeert een passage uit dit document en stelt dat het besluit ongewijzigd blijft dat een terugkeer sterk afgeraden is.

Als besluit, stelt verzoekster dat er in Irak ernstige veiligheidsproblemen zijn die als *open combat* gezien kunnen worden. Minstens brengen deze een onaanvaardbaar veiligheidsrisico met zich mee. De situatie is onveilig en men leeft in een quasi permanente staat van oorlog met groot gevaar te worden blootgesteld aan blind geweld. De subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld in globo en niet individueel. Het CGVS moet zich baseren op recente en accurate informatie. *“Dat er geen algemeen gewapend conflict is, kan niet volledig ontkend worden, doch de vervolging, de talrijke aanslagen zijn voldoende voor de toekenning van minstens subsidiaire bescherming”*. Het CGVS erkent dit impliciet doch geeft aan dat het ‘net niet erg genoeg is’. Het CGVS heeft geen rekening gehouden met recente en accurate informatie en heeft het rapport van UNHCR niet ontkracht.

2.2. Verweerder legt op 12 augustus 2015 en door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *“COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq”* van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Verzoekster legt ter terechtzitting en door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: informatie omtrent de situatie in haar regio van herkomst en enkele medische documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Zij wenst hiermee aan te tonen dat de situatie in het zuiden niet zo veilig is als het CGVS tracht voor te houden. Bovendien heeft zij als alleenstaande vrouw een kwetsbaar profiel. Voorts legt zij stukken neer omtrent de ziekte-toestand van haar broer. Hierdoor kan deze Syrië niet verlaten en heeft verzoekster geen mogelijkheid om terug te vallen op familiale steun.

2.4.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.4.2. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.4.5. Inzake de door verzoekster aangevoerde asielmotieven werd reeds bij arrest nr. 121 461 van 26 maart 2014 van de RvV en bij arrest nr. 138 040 van 6 februari 2015 van de RvV geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Beide arresten zijn opgenomen in het administratief dossier. Zij genieten kracht van gewijsde.

Gezien verzoeksters asielmotieven ongeloofwaardig zijn, is het verwijt dat het CGVS deze motieven had moeten toetsen aan latere evoluties in België en in haar land van oorsprong niet dienstig.

Verzoekster poneert voorts dat zij haar activiteiten inzake verslaggeving in België een nieuw leven trachtte in te blazen en laat uitschijnen dat zij actief is als verslaggeefster. Zij verwijt het CGVS dat zij hierover niet werd gehoord. De bewering dat zij de duidelijke intentie zou hebben geuit om dit voor te leggen aan het CGVS vindt echter geen steun in het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt nergens dat verzoekster het CGVS op de hoogte zou hebben gebracht van zulke intentie of heeft verzocht om

een nieuw gehoor. Verzoekster beperkt zich bovendien tot de blote en algemene bewering dat zij in België actief zou zijn als verslaggeefster. Zij geeft hierover geen verdere duiding. Zij brengt ter staving van deze bewering niet het minste begin van bewijs bij. Derhalve maakt zij niet aannemelijk dat zij werkelijk actief zou zijn als verslaggeefster. Evenmin werkt zij uit waarom zij daardoor problemen zou riskeren bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.6. Voor zover verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map landeninformatie) wordt inzake de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst in het zuiden van Irak in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen

militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verweerder stelt terecht dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde "COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Verweerder dient te worden gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwickeld is in het offensief dat IS inzette in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoen tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoen, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.

Verzoekster slaagt er niet in het voorgaande te weerleggen.

Dat het CGVS (te gemakkelijk) zou stellen dat er in de noordelijke provincies geen gevaar is mist blijkens het voorgaande feitelijke grondslag nu het CGVS weldegelijk de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst in het zuiden van Irak heeft beoordeeld.

Gelet op verzoeksters herkomst van deze regio kan bovendien niet worden ingezien hoe de verwijzing naar de situatie in Kaboel *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Nog daargelaten dat verzoekster op generlei wijze staat dat IS de tweede grootste stad van de Koerdische autonome regio zou hebben ingepalmd, kan evenmin worden ingezien hoe de verwijzing naar de situatie in deze regio in het noorden van Irak dienstig zou kunnen zijn aangezien de situatie in het zuiden van Irak moet worden beoordeeld.

Verzoekster houdt voorts ten onrechte voor dat het CGVS geen rekening zou hebben gehouden met en geen standpunt heeft ingenomen over de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 27 oktober 2014. Met deze informatie wordt in de voormelde landeninformatie en in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden. Bovendien is het duidelijk welk standpunt het CGVS over voormeld document heeft ingenomen, namelijk dat dit niet van aard is om afbreuk te doen aan de conclusie dat de situatie in verzoeksters regio van herkomst niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster beweert tevens onterecht dat het CGVS de bestreden beslissing zou hebben gebaseerd op dezelfde informatie als voorheen. De informatie in het administratief dossier is weldegelijk van recentere datum. Tevens brengt verweerder, zoals reeds hoger werd aangegeven, een update bij van de landeninformatie die dateert van 29 mei 2015.

De door verzoekster geciteerde passage uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Nog daargelaten dat verzoekster noch dit reisadvies, noch de vindplaats van dit advies bij het verzoekschrift voegt, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen. Dergelijk

advies vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat Westerse personen en toeristen lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Hoe dan ook blijkt uit de door verzoekster geciteerde passage slechts dat zich in geheel Irak een aantal risico's voordoen doch kan hieruit geenszins worden afgeleid dat de situatie in het zuiden van Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook de informatie die verzoekster ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 11) vermag niet afbreuk te doen aan de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst in het zuiden van Irak. Dat zich in Zuid-Irak en meer bepaald in Basra nog sporadisch terreuraanslagen voordoen, wordt in het voorgaande immers geenszins ontkend. Uit het gegeven dat zich aldaar protesten voordoen en dat er enkele doden vielen in het kader van stammentwisten kan niet worden afgeleid dat de situatie in Basra zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat de situatie in haar regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster lijkt dit overigens te erkennen waar zij in het verzoekschrift stelt: *“Dat er geen algemeen gewapend conflict is, kan niet volledig ontkend worden (...)”*.

Dat verzoekster desalniettemin slachtoffer zou dreigen te worden van geweld omdat zij een verhoogd risico zou lopen als alleenstaande vrouw, wordt door haar bovendien niet aangetoond en kan niet worden aangenomen. Wat betreft de stukken die zij neerlegt en waaruit zou moeten blijken dat haar broer omwille van psychische problemen Syrië niet kan verlaten (rechtsplegingsdossier, stuk 11), kan vooreerst worden opgemerkt dat deze slechts worden bijgebracht in de vorm van kleurenkopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook zijn deze stukken niet vertaald zodat niet kan worden nagegaan op wie zij betrekking hebben of welke hun inhoud is. Derhalve kan hieruit hoegenaamd niet worden afgeleid dat deze stukken betrekking hebben op verzoeksters broer, dat deze broer zich op heden nog in Syrië bevindt en dat hij kampt met dermate ernstige problemen dat hij Syrië niet kan verlaten. Zelfs indien aangenomen kan worden dat dit zo zou zijn, dan nog dient te worden opgemerkt dat dit geheel niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst als alleenstaande vrouw kan worden beschouwd. Verzoekster verbleef en leefde in haar land van herkomst immers gedurende zestien jaren in Zuid-Irak. Zij liep in Basra school en studeerde er aan de universiteit. Derhalve kan worden aangenomen dat zij in Basra over enig netwerk beschikt. Bovendien gaf zij aan dat de stam van haar vader van Basra is. Daarenboven gaf zij aan dat zij in Zuid-Irak nog over andere dichte (mannelijke) familieleden beschikte, en dit onder meer in Kerbala en Najaf (administratief dossier, gehoorverslag CGVS van 21 oktober 2011, p.3-5).

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS